

af Handel og Administration agtedes gennemført, saaledes at ikke blot Forstanderskaberne i Grønland og alle dem vedkommende Anliggender henlagdes direkte under Indenrigsministeriet, men ogsaa Inspektørerne i Grønland skulde fra Handels Embedsmænd mere gaa over til at blive Ministeriets Organer for den lokale Forvaltning. Spørgsmaalet om Adskillelsen hørte dog ikke til dem, der direkte vare forelagte Kommissionen til Besvarelse; det skal da blot bemærkes, at Kommissionen hævdede, at ogsaa naar Administrationen blev adskilt fra Handelen, maatte der — paa Grund af de mange andre end merkantile Hensyn, der maa tages ved Handelsens Drift — ved Valget af Handelsdirektøren mere tages Hensyn til administrativ end til merkantil Dygtighed. I Forbindelse hermed foreslog da nogle af Kommissionens Medlemmer, at Bestemmelsen om Indkøb af europæiske Varer til Udsendelse til Grønland skulde træffes af Direktøren i Forbindelse med 2 handels- og varekyndige Mænd, der vare valgte dertil af Grosserersocietetets Comité. Endelig maa det fremhæves, at Kommissionen selv fremkom med et Forslag, der nødvendigvis maatte medføre en delvis Adskillelse af Administration og Handel; den foreslog nemlig, at Handelen paa en bestemt Del af Grønlands Kyst forsøgsvis skulde frigives i 10 Aar; — paa denne Kyststrækning maatte Regeringen selvfølgelig i det paagældende Tidsrum skabe en selvstændig Administration.

Ved nærværende Lovforslag tilsigter Regeringen dels at udvide og fæstne den grønlandske Befolknings Deltagelse i Landets Styrelse gennem *Kommuneraad* og *Landsraad* og dels at fastslaa en Adskillelse af Administrationen og Handelen i det Omfang, som skønnes heldigt af Hensyn til den grønlandske Befolknings Tarv.

De nuværende grønlandske Forstanderskaber bestaa i Overensstemmelse med de foreløbige Bestemmelser af 31. Januar 1872 § 5 af følgende faste Medlemmer: Præsten som Formand, Kolonibestyreren som Regnskabsfører, Lægen, Assistenterne (alle Europæere) samt af de i Distriktet værende indfødte Overkateketer, hvorhos der for hvert mindre Underdistrikt af de der-værende Familieoverhoveder vælges en indfødt til at beklæde Stillingen som Distriktsforstander.

Som det vil fremgaa af nærværende Lovforslag er det Hensigten at aabne Adgang for den indfødte Befolkning til et mere udvidet kommunalt Selvstyre end hidtil, idet der nemlig for hver Kommune (en vis nærmere sammenhørende Del af det nuværende Kolonidistrikt) tænkes oprettet et særligt Raad, bestaaende af indfødte, valgte af Befolkningen, hvilket Kommuneraad under Inspektørens Tilsyn skal administrere. Kommunekassen efter de Regler, som derom maatte blive givne, og bl. a. kan yde Støtte til saadanne Formaal, som ere til fælles Gavn for Kommunens Beboere, ligesom Kommuneraadet ogsaa indenfor Kommunen skal varetage det fornødne til Ordenens Opretholdelse og herfor kan give Vedtægter, der imidlertid, forinden de kunne træde i Kraft, maa stadfæstes af Inspektøren.

For at betrygge en roligt fremadskridende Udvikling og af Hensyn til de særlige Forhold, der kan antages forskellige Steder at ville paakræve dette, har man dog i Lovforslaget optaget en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til, hvor dertil maatte findes Anledning, at beskikke i Grønland bosatte danske, der mindst have opholdt sig et Aar i Landet, til Medlemmer af et Kommuneraad, men har dog samtidig bestemt, at disses Antal ikke maa overstige en Trediedel af Raadets samlede Medlemsantal.

Spørges der nu, om den indfødte Befolkning er naaet saa vidt i Udvikling, at det kan forventes, at den vil kunne modtage en Reform, hvis Hensigt er efterhaanden at overlade den selv Varetagelsen af sine kommunale Anliggender, — under Statens gennem Inspektøren eller hans stedlige Repræsentant udøvede Tilsyn — maa dette Spørgsmaal utvivlsomt besvares bekræftende, idet de indfødte Distriktsforstandere alt i en længere Aarrække i væsentlig Grad have administreret de nuværende Kolonikasser, om end ikke fuldstændigt, saa dog indenfor snævrere Grænser, og paa enkelte Undtagelser nær have de i Praktis vist, at de ere Opgaven mægtige, selv hvor det har drejet sig om en saa vanskelig Opgave som at administrere Fattighjælpen.

Efter Forstanderskabs-Bestemmelserne af 31. Januar 1872 er en Distriktsforstander saaledes i enkelte Tilfælde berettiget til paa eget Ansvar at kunne uddele Understøttelser til uforskyldt trængende, ligesom han paa samme Maade kan udgive Fattighjælp, være sig i Form af Erhvervsmidler eller Fødemidler. Endelig er det